

JANUSZ KORCZAK: FRAGMENTS SOBRE INFANTS I MESTRES

No hi ha el gran

«Hem viscut amb l'idea que gran val més que petit (...)

«No és fàcil ni agradable ser petit. Cal ser gran, ocupar força lloc, per suscitar estima i admiració. Petit vol dir banal, mancat d'interès. Gent petita, alegries petites, penes petites. Només el gran ens imposa: gran ciutats, altes muntanyes, majestuosos arbres. Diem: 'un gran treball', 'un gran home'. Un nen és tan petit, tan lleuger, tan poca cosa. Hem d'acotar el cap, hem de mirar cap avall.

«És amb el nostre propi exemple que el nen aprèn a menysprear tot allò que és feble. Mala educació, d'un trist presagi».

EL DRET DE L'INFANT AL RESPECTE , 1929

Una vida diferent

«Sens dubte, els infants són diferents als adults: hi ha coses que manquen en la seva vida, però n'hi ha d'altres que ens manquen a nosaltres. Això no impedeix que la seva vida, tan diferent a la de l'adult, no sigui real. No té res de quimera».

COM ESTIMAR UN INFANT?, 1919

Una vida ben real

«Diem: l'home futur, el futur treballador, el futur ciutadà. Cosa que vol dir que la vida de debò, les coses serioses, començaran per a ells més tard, en un pervindre llunyà (...) Però d'això no res, perquè els infants sempre han estat i sempre seran. No han caigut del cer per sorpresa per estar amb nosaltres només una mica de temps».

«Els infants constitueixen un alt percentatge de la humanitat, de les seves tribus, pobles i nacions, en tant que habitants. Els nostres conciutadans de sempre. Han estat, són i seran. No és cap vida de rialles. No, la infància són anys llargs i importants en la vida d'un home».

EL DRET DE L'INFANT AL RESPECTE , 1929

La infància, un paradís?

«El joc no és tant el paradís infantil, com l'únic domini en què els deixem una mica de llibertat, d'iniciativa, (...) l'infant sap que el joc és un dret seu, mentre que tots els altres plaers tan sols són concessions, favors transitoris.

«La presència dels adults i dels forasters empipa els infants. Tenen vergonya dels seus jocs perquè són conscients de la seva inutilitat. Saben que l'autèntica vida i les seves diversions expressen la seva nostàlgia dolorosa, cobreixen una manca i una amargor real.

«El nen sap que el seu bastó no és un cavall, però ha de ser feliç perquè no hi pot haver cavall de debò. ¿Quin nen canviaria un gos viu per un gos de peluix o amb rodetes? ¿Quin nen donaria el seu cavall per un cavall de cartró?

«Podem sorprendre una nena petita quan, jugant amb la seva nina, li ensenya bons modals, però mai no la veurem quan, a la nit, al llit, li confia les seves penes, les seves decepcions, els seus somnis i acusa els qui l'envolten de ser injustos».

«(...) En la seva solitud, l'infant dota d'una ànima la seva nina.

«Un paradís, la infància? Més aviat un drama.

COM ESTIMAR UN INFANT?, 1919

Comença per tu mateix!

«Sigues tu mateix!, cerca la teva pròpia via. Aprèn a conèixer-te abans de prendre conèixer els infants

«Mesura els límits de les teves capacitats, abans de fixar els dels drets i deures dels infants.

«Respecte a tots els qui tu podries tenir que comprendre, educar, instruir, tu has arribat abans. Per tant és per tu que has de començar».

COM ESTIMAR UN INFANT?, 1919

Atenció al que dius

«Recorda que les paraules poden fer mal, poden xocar i provocar nafres».

L'ART D'EDUCAR. Principi nº 10.

Permetre a l'infant fer el que vol?

«De cap manera! ¡Podríem transformar un esclau que s'avorreix en un tirà!

«Prohibint-li determinades coses, permetem que la seva voluntat s'exerciti, despertem el seu esperit crític i la facultat d'escapar a un control abusiu (...). Mentre que un excés de tolerància o 'tot s'hi val', on tots els desitjos es compleixen té el risc d'ofegar la seva voluntat. En el primer cas el debilitem, en el segon l'intoxiquem».

COM ESTIMAR UN INFANT?, 1919

Conrear

«Conrear el bo que hi ha, que existeix malgrat dels defectes i dels vicis, dels mals instints innats

«La confiança, la fe en l'home, ¿no és aquest el bé que pot ser preservat, desenvolupat, per tal de fer de contrapès al mal, de vegades impossible d'eliminar o fins i tot difícil de frenar en el seu desenvolupament?»

TEORIA I PRÀCTICA, 1925